

Če imamo mi Venero, je to kvečjemu oblečena Venera Praksitelova.

Poussin, ki je nekaj razumel o tej stvari, je dejal o Raffaelu, da je med novejšimi umetniki orel, toda osel, če ga merimo z antičnimi. To pride odtod, ker ni vseeno, če kdo ustvarja

«Ut fert natura ... an de industria

(Terenc, Andria IV, 7)

Ta Davusova beseda pri Terencu velja sama od sebe za vse naše umetnike.

Naše običaje je civilizacija izlizala, in ne verjamem, da bi pri naših slikarjih ali pesnikih prenesli neke predstave, ki so resnične in močne in ki ne žaliyo ne prirode niti dobrega okusa. Z grozo bi obrnili pogled vstran od pisateljevega poglavja ali slikarjevega platna, ki bi nam pokazala kri Odisejevih tovarišev, tekočo na obeh straneh iz Polifemovih ust, in ki bi nam dala čuti, kako pokajo njihove kosti, ki jih drobi med zobmi. Pogleda na gole odvodnice in na utripajoče žile na krvavem telesu Marzija, katerega je Apolon odrl, ne bi mogli prenesti. Kdo izmed nas se ne bi zgrozil nad barbarstvom, če bi kateri naših pesnikov v delu naše dobe pustil nastopiti vojščaka, ki bi s sledečimi besedami nagovoril svojega nasprotnika: «Starši ti ne bodo zatisnili oči. Še kratek hip, pa ti jih izkljujejo vrane iz glave; vidim jih že, kako od veselja prhutajo s krili nad tvojim truplom.» In vendar so stari pisali take reči in slikali take slike. Ali jim moramo očitati surovost? Ali si ne bi morali ravno nasprotno sami sebi očitati slabotnosti? Non nostrum est.

Prevel K. Dobida.

Anton Ocvirk: Žalostna

Polnoč... Bije, bije.

Moje bolečine samotno ihtenje
se vije, vije.

Polnoč neprestano bije, bije.

O! Trdó naj bije skozi vso noč,
da bom pesem v bolesi izkrvavel,
trudno sam. Ne prestani, nikar!

Poslednji udar.

Iz srca v pesem kri počasi lije, lije.